

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2016. szeptember 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette miatt **I.r. vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2016. március 10. napján kihirdetett 2.B.424/2015/16. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az eljárás során lefoglalt és a Bj.I.13/2016. számú bűnjeljegyzék 2. tételszáma alatt felvett Samsung típusú mobiltelefon lefoglalását megszünteti és **I.r. vádlottnak** kiadni rendeli. A 18. tételszáma alatt felvett 7 (hét) db fénykép, 2 (kettő) db papírlap, 7 (hét) db plasztikkártya, 2 (kettő) db papírkártya, 3 (három) db csekk és 1 (egy) db műanyag tok lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el, a 20. tételszám alatt felvett horpadt, deformálódott, erősen szennyezett serpenyő, illetve a 27. tételszám alatt felvett 1 (egy) db 10 cm pengehosszúságú fekete nyelű kés lefoglalását megszünteti és G.M.-nek kiadni rendeli, míg a 24. tételszám alatt felvett 1 (egy) db fekete férfi kabát lefoglalását megszünteti és **I.r. vádlott** részére rendeli kiadni.

Sz.Cs. részére - helyesen 2 (kettő) db - a Bj.I.13/2016. számú bűnjeljegyzék 16. sorszám alatt felvett Alcatel és a 17. sorszám alatt felvett Nokia 6230 típusú mobiltelefonokat rendeli kiadni.

I.r. vádlott részére kiadni rendelt 36.025 (harminchatezer-huszonöt) Ft-ra vonatkozó rendelkezést kiegészíti azzal, hogy a fenti összeg lefoglalását megszünteti és a bűnügyi költség biztosítására visszatartani rendeli.

I.r. vádlott személyigazolványának száma:

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A börtönbüntetésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 5.000 (ötezer) Ft bűnügyi költség merült el, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a 2016. március 10. napján kihirdetett, 2.B.424/2015/16. számú ítéletével **I.r. vádlott** bűnösségét emberölés büntetében (Btk. 160.§ (1) bekezdés) állapította meg, ezért 8 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Beszámítani rendelte a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe, rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, illetőleg az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról.

Kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék fenti ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés-büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője enyhítés érdekében terjesztettek elő jogorvoslati kérelmet.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.114/2016/1-I. számú átiratában az előterjesztett ügyészi fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartva a védelmi jogorvoslatokat alaptalannak ítélte.

Rámutatott arra, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a megállapított tényállás nem tartalmaz téves ténybeli következtetéseket, illetőleg iratellenes megállapításokat, korrekcióként az ítéleti tényállásban írtakat konkretizálva pusztán a halálos eredményhez vezető okfolyamat részletezését tartotta szükségesnek, ezen túlmenően pedig a konkrét ténymegállapításokat nem tartalmazó hipotetikus tényállásrészek mellőzésére tett indítványt.

Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, logikai hiba nélkül vetette össze és elemezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Helyes következtetést vont a vádlott bűnösségére, törvényes a terhére rótt bűncselekmény jogi minősítése is.

Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel a bűnösségi körülményeket, az enyhítő tényezőknek azonban eltúlzott jelentőséget tulajdonított, ugyanis összességében a terhelttel szemben a középértéket elérő tartamú szabadságvesztés alkalmazása indokolt.

Részletes indítványt tett a bűnjelekkel kapcsolatosan részlegesen elmaradt rendelkezések pótlására, az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek tartva.

Összességében az elsőfokú ítélet Be. 372.§ (1) bekezdése alapján történő megváltoztatására, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés súlyosítására, a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés pontosítására, továbbá a tényállás jelzettek szerinti kiegészítésére, egyéb vonatkozásban pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott a Kúriához megküldött írásbeli beadványában az elsőfokú eljárás során előterjesztett védekezését ismételte meg, cáfolta, hogy G.M.-vel szexuális kapcsolatot kívánt volna kialakítani. Kifogásolta, hogy az események időrendje nem egyezett meg a bíróság által megállapítottakkal, e vonatkozásban a kihallgatott tanúk eljárás során tett nyilatkozatai is tele voltak ellentmondásokkal.

Az ittas állapotban agresszívvé váló **Cs.T.** sértettel szemben a korábbiakban is több ízben kellett megvédenie **G.M.-t**, ez alkalommal is a lakásába ittasan behatoló, oda erőszakkal visszatérő sértettel szemben kényszerült aktív elhárító magatartásra, nem volt módjában a kés alkalmazásával megtorlást alkalmazni, egyszerűen csak védte magát az agresszív támadástól, de nem kívánta ekkor sem senki halálát.

A **Cs.T.** aznapi mozgására, hollétére vonatkozóan rendelkezésre álló bizonyítékok hitelt érdemlőségét kétségbe vonva annak a személynek a kihallgatására irányulóan terjesztett elő bizonyítási indítványt, aki **Sz.Cs.** tanú tudomása szerint a vádbeli napon 20.30-21.00 óra közötti időben látta a sértettet a **K.d.** környékén, ugyanis **Cs.T.-vel** a jelzett időszakban az általa bérelt lakásban tartózkodtak, amelyet a terhére rótt cselekményig nem is hagytak el.

Újfent kifogásolta, hogy az ügyében eljáró hatóságok és az elsőfokú ítéletet meghozó bíróság nem voltak kellően figyelemmel a sértett részéről elszenvedett bántalmazása során keletkezett sérülésekre, azok jellegére, számára, keletkezési körülményeire.

Utalt arra is, hogy egy közepesen ittas ember sohasem tudja, mit cselekszik, sokszor nem is emlékszik a vele történetekre, nem ismerheti fel a halálos eredmény bekövetkezésének objektív lehetőségét.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője az elsőfokú ügyész által súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezést az írásbeli indítványában írtaknak megfelelően mindenben fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket továbbra is alaptalannak ítélte.

Hivatkozott az ítéleti tényállást érintő, már jelzett korrekciók elvégzésének szükségességére, rámutatva arra, hogy az ilyen módon teljessé és iratszerűvé váló tényállás megalapozottan szolgál alapjául a vádlott bűnösségére vont következtetésnek és a törvényes minősítésnek.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülmények értékelése körében fenntartotta azon álláspontját, miszerint a cselekmény tárgyi súlya és a súlyosító körülmények nyomatéka legalább a középértéket elérő büntetési tartam alkalmazását teszi szükségessé.

Változatlanul fenntartotta az írásbeli átiratának összegző indítványát.

A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a terhelt védője a vádlott fellebbezésében foglaltakat maradéktalanul fenntartotta. Egyetértését fejezte ki a tekintetben, hogy az első fokon eljáró bíróság szabályosan folytatta le a büntetőeljárást, megalapozott tényállást állapított meg, a cselekmény minősítése is törvényes.

Védence javára az eljárás folyamán számtalan jelentős súlyú enyhítő körülmény merült fel, a büntetlen előélet, a feltáró jellegű beismerő vallomás, a jelentős sértetti közrehatás, illetve a cselekményt követő haladéktalan segítségkérés a vádlott részéről, számottevően nagyobb nyomatékkal veendő figyelembe a büntetés kiszabása során mindez mint a súlyosító körülmények súlya. Minderre figyelemmel arra tett indítványt, hogy az ítélőtábla a Be. 372.§ (1) bekezdése szerinti jogkörében eljárva mérsékelje a kiszabott szabadságvesztés tartamát.

A terhelt az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában nem kívánt nyilatkozatot tenni.

Az ítélőtábla a kétirányú fellebbezésekre, a terhelti beadványban és a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, valamint a nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel

a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján a Győri Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek eredményeként a másodfokon eljáró bíróság olyan eljárási szabálysértést, illetőleg megalapozottsági hibát nem észlelt, amely akadályát képezte az érdemi másodfokú felülbírálatnak.

Az elsőfokú eljárás és az annak során meghozott érdemi határozat felülvizsgálata során az ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartása mellett, megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást, az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, tartalmukat megfelelően értékelte. Ennek során rendelkezésre állt a terhelt nyomozati szakban tett, részletes és túlnyomó részben ténybeli beismerő vallomása, az eljárás során kihallgatott tanúk nyilatkozatai, a helyszíni szemle során rögzített adatok sora, az igazságügyi orvosszakértői és elmeorvos szakértői vélemények tartalma, a vonatkozó orvosi dokumentáció által igazolt körülményhalmaz, a rendőri jelentések, ambuláns vizsgálati lapok tartalma, a lefoglalási jegyzőkönyvek adatai, az OMSZ iratainak anyaga, megkeresések és arra adott válaszok, a bűnjeljegyzékek tartalma. Ezeket a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság egyenként és összességében is megvizsgálta. Részletesen elemezte a bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenysége során a vádlottnak a halálos eredmény tekintetében a büntetőjogi felelősségét legalábbis vitató, a releváns bizonyítékoknak több vonatkozásban is ellentmondó vallomásait, összevetve a rendelkezésre álló tanúvallomások által igazoltakkal és a szakértői bizonyítékok tartalmával. Nem tévedett, amikor a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével a megfelelően alátámasztott, hitelt érdemlőségében meg nem kérdőjelezhető boncjegyzőkönyv és igazságügyi orvosszakértői vélemény következetes megállapításait tekintette irányadónak a vonatkozó ítéleti tényállásrész megállapítása során.

Az ítéleti tényállás érdemi elemeivel összefüggésben körültekintően értékelte a terhelti védekezést, megfelelő indokolást fűzve ahhoz, milyen megfontolások alapján tulajdonított elsődleges jelentőséget a vádlott részleges nyomozati beismerésében foglaltaknak, és annak is okát adta, hogy a bűnfelelősségének vitatására is alkalmas terhelti előadásoknak a hitelt érdemlő bizonyítékok által cáfolt részét mennyiben és milyen okból vetette el.

A történeti események sorrendiségére nézve helytállóan volt figyelemmel a rendőrségi bejelentések és az OMSZ által rögzített beszélgetés időpontjaira, mindezeket megfelelően vetette össze a helyszíni szemle adataival, és helytálló logikai következtetéssel jutott arra az eredményre, miszerint **Sz.Cs.** tanúnak a sértett aznapi mozgására vonatkozó nyilatkozatai olyan fokú ellentmondásokat foglalnak magukban, amelyekre figyelemmel a releváns időpontok tényállásszintű rögzítésére alkalmatlanok. Az első fokon eljáró bíróság a sértett alkoholos befolyásoltságának mértékével összefüggő orvosszakértői megállapításra és az összes egyéb körülményre is tekintettel a terhelti cselekmény előzményeivel kapcsolatos tényállásrész nem kifogásolható módon alapította a terhelt egyéb hitelt érdemlő bizonyítékok által meg nem cáfolt előadásainak tartalmára.

A rendelkezésre álló adatok és tények helytálló értékelése mellett minősítette a terhelt általi két késszúrás közül időben később leadottnak a közvetlenül halálos eredményt hozó, a sértett mellkasi részébe behatoló szúrást. Okszerű ugyan az arra vont konklúzió, hogy az elsődleges fül-nyakszúrásra reflexszerűen adott sértetti reakció tette szabaddá a bal oldali középső hónaljrészt, ahová a vádlott a halálosnak bizonyuló második szúrást leadta, az elsődleges

támadással érintett testtájék sértett általi megfogását illetően azonban bizonyíték nem áll rendelkezésre, utóbbival kapcsolatosan tényszerű vagy hipotetikus jellegű megállapítás sem tehető.

A terhelti szűrésokat megelőző veszekedés, dulakodás és kétirányú agresszió körülményeire nézve is körültekintő és okszerű bizonyítékkértékelés eredményeként vont következtetést a törvényszék, a viszonzott és kölcsönössé váló bántalmazás tényét az orvosi dokumentáció, az orvosszakértői vélemény és a terhelti beismerő vallomás is mindenben alátámasztotta.

A személyi és szakértői szintű bizonyítás megfelelő lefolytatása, az így nyert bizonyítékok helytálló számbavétele mellett az első fokon eljáró bíróság nem hagyta értékelés nélkül a védelmi eredetű bizonyítási indítványokat sem, mindenben helyénvaló indokok felsorakoztatásával utasította el a vádlott sértett általi bántalmazásával összefüggésbe hozott, testszerte elhelyezkedő külsérelmi nyomok további vizsgálatával kapcsolatos, illetőleg **G.K.** tanúkenti kihallgatásával összefüggő indítványokat. Az elsőfokú bíróság e körben is jogszerű mérlegelésével az ítélet táblát egyetértett.

A másodfokú felülbírálat során tehát összegzően megállapítható volt az, hogy a törvényszék a feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta, az összes olyan adattal és körülménnyel kimerítő módon foglalkozott, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések megnyugtató tisztázásához szükségesnek mutatkozott. Részletesen értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta az ítéleti tényállást.

A vádlott terhére számba vehető bizonyítékok olyan zárt bizonyítékláncolatot alkottak, amelyek elemei egymásra épülve alkalmasak voltak az adott ítéleti tényállás megalapozására, ezen bizonyítékhalmazra figyelemmel a terhelt írásbeli fellebbezésében meghivatkozott tanú kihallgatásával kapcsolatos kérelmet mint szükségtelen bizonyításra vonatkozó indítványt a másodfokú bíróság elutasította.

A vádlott írásbeli beadványában előterjesztett érvelése a törvényszék által helyesen számba vett és részletezett, majd logikus gondolatmenettel és meggyőző érvekkel alátámasztottan, helytállóan értékelt bizonyítékok részbeni felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a megalapozottan megállapított tényállás mellett a Be. 352.§ (3) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban nem kerülhetett sor.

A törvényszék által megállapított tényállás összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, az a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával az iratok tartalma alapján pusztán az alábbiak szerint szorul kiegészítésre és pontosításra:

Az ítélet táblát a fellebbezési főügyészégi indítványnak megfelelően a nyomozati iratok 186-192. oldalaira befűzött igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján azzal egészíti ki az elsőfokú ítélet 4. oldalának 8. bekezdését, hogy a sértett halála a bal mellkasfelet érő, szúrt-metszett sérülés, tüdő-, és szív-sérülés következtében kialakuló heveny külső és belső elvérzés, következményes keringés összeomlás miatt állt be. Fentieken túlmenően a már korábban indokoltak szerint az ítélet 4. oldal 7. bekezdéséből a „feltehetőleg a fülét, nyakát fogó” mondatrészt mint a történeti tényállásba nem illeszthető hipotézist megfogalmazó megállapítást mellőzi.

Fentiek szerint történt kiegészítéssel és pontosítással a tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely az iratok tartalmának megfelelő és egyúttal mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítéletábra a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a kiegészített és pontosított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A megalapozott tényállás alapján az első fokon eljáró bíróság helytállóan vont következtetést **I.r. vádlott** bűnösségére, helytálló a vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezése és jogi minősítése, valamint az ahhoz fűzött jogi indokolás is.

A jogos védelmi helyzet fennálltának hiányával összefüggésben az első fokon eljáró bíróság helytállóan állapította meg, hogy a sértett az aznap 16 óra körüli odaérkezését követően érdemben már a terhelt engedélyével, hozzájárulásával tartózkodott a lakásban, ott közösen szórakoztak, majd a hosszúra nyúlt italozást követően ismételten összeverekedtek, a kölcsönös dulakodás során a vádlott megkísérelte erőszakkal eltávolítani a lakásból a sértettet, aki ebben őt ugyancsak erőszakkal kísérelte meg megakadályozni, a lakásból történő kitételre és az oda való visszafurakodásra is kölcsönös dulakodás keretében került sor. Erre figyelemmel mindenben megalapozott és okszerű az arra vont elsőbírői következtetés, hogy fenti magatartásuk során a vádlott és a sértett is a jogtalanság talajára tévedt, egyiket sem érte jogtalannak minősíthető támadás, amely a részükről gyakorolt elhárítás szükségességét megalapozná.

Adott körülmények között a terhelt által leadott második szűrással kapcsolatosan valóban megállapítható, hogy az megtorlásként került alkalmazásra, emellett pedig a már indokoltak szerint a tetteges erőszakra történt kölcsönös kihívás elfogadása, a mindkét fél aktív részvétele mellett lefolyt verekedés, kölcsönös dulakodás mindkét fél számára a jogtalanság állapotát hozta létre, utóbbi két jellegzetesség pedig egyértelműen a Btk. 22.§ (1) bekezdése szerinti jogos védelem korlátait jelenti.

Megalapozottan helyezkedett tehát a törvényszék arra az álláspontra, hogy a jogos védelemre történő védelmi hivatkozások nem foghatnak helyt.

A fentiekben túlmenően az ítéletábra arra is rá kíván mutatni, hogy a töretlenül érvényesülő ítélezési gyakorlat szerint az önhibájából leittasodó, s ennek következtében tudatzavart állapotban bűncselekményt elkövető terheltet olyannak kell tekinteni, mint akinek a beszámítási képessége teljes. Ennek a jelen ügyben irányadó egyik következménye az, hogy a terhelt írásbeli védekezésével szemben nem bír relevanciával, hogy a ténylegesen közepesen ittas elkövető miként ismerheti fel a halálos eredmény bekövetkezésének objektív lehetőségét, erre egyáltalán képes-e, másrésztől a cselekmény minősítése körében a tárgyi oldal beható vizsgálata alapján kell eldönteni azt, hogy az alanyi oldal teljessége esetén az adott magatartás miként minősülne. Jelen ügyen releváns adatok állnak rendelkezésre és maga a tényállás is tartalmazza, hogy a vádlott közepes fokú alkoholos befolyásoltság állapotában cselekedett, a fentiek értelmében tehát szándékára a tárgyi oldal elemeiből lehet következtetni, az alanyi oldalon jelentkező körülményekre a bíróság nem lehet figyelemmel a vádlotti magatartás minősítése tárgyában levont következtetései során.

A törvényszék által értékelt alanyi körülmények figyelmen kívül hagyása mellett is megalapozott azonban a tárgyi oldal elemeinek mérlegelése alapján az az elsőbírői konklúzió, hogy - az alanyi oldalának teljességét feltételezve - a vádlott tudata átfogta a cselekményével okozati összefüggésben a halálos eredmény bekövetkezésének

szükségyszerűségét, és egyúttal a sértett életének kioltását kívánva hajtotta végre cselekményét.

Fentiekkel összefüggésben az elsőfokú bíróság helyénvaló módon hivatkozott a 3/2013. BJE és a 4/2013. BJE határozat irányadó megállapításaira.

A büntetés kiszabásának felülbírálata körében az ítélőtábla vizsgálta, hogy a kiszabott szabadságvesztés alkalmazására, illetőleg annak mértéke meghatározására a bünteteskiszabási elvek megtartásával, a büntetési célok megvalósulására figyelemmel került-e sor. Ennek eredményeképpen arra a megállapításra jutott, hogy a nagyszámú és kifejezetten jelentős nyomatékú enyhítő körülményre figyelemmel, amelyekkel szemben a súlyosító körülmények nyomatéka óhatatlanul csekélyebb hatású, az 5-15 évig terjedő büntetési tételkereten belül megalapozottan állapította meg a törvényszék a törvényi minimum és a tételkeret középmértéke közötti középérték határán az alkalmazandó szabadságvesztés-büntetés tartamát, ennél enyhébb büntetés kiszabására az összes bűnösségi tényező együttes nyomatékára figyelemmel nem kerülhetett sor. Az eset körülményeit figyelembe véve azonban annak súlyosítása sem volt indokolt, a büntetési célok eléréséhez - mind a speciál prevenció, mind pedig az általános megelőzéshez fűződő érdekek szem előtt tartásával - szükségesnek, de egyben elégségesnek is mutatkozott a törvényszék által alkalmazott büntetési tartam.

A felülbírálat során az is megállapítható volt, hogy az első fokon eljáró bíróság túlnyomó részben helyesen rendelkezett a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjeltek további sorsáról, az ezzel kapcsolatos rendelkezések azonban több vonatkozásban pontosításra szorultak, az elírás folytán 4 db-ként feltüntetett, valójában 3 mobiltelefon sorsáról a másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy azok közül kettőt (a 16. és 17. sorszám alattit) **Sz.Cs.** részére tekintette kiadni rendeltnek, míg a harmadik, Samsung típusú mobiltelefont (2. tételszám) lefoglalásának megszüntetése mellett a terheltnek rendelte kiadni. Ezen túlmenően a fellebbviteli főügyészségi indítványnak megfelelően rendelkezett az elsőfokú bíróság mulasztásával érintett egyéb bűnjeltek (18., 20., 24. és 27. tételszámok) további sorsáról és a jogosultak részére történő kiadásáról.

Fentiek mellett a terhelttől lefoglalt készpénzösszeg kiadására vonatkozó rendelkezést a Be. 157.§ (1) bekezdésének alkalmazásával azzal egészítette ki, hogy az összeg lefoglalását megszüntetve azt a bűnügyi költség biztosítására visszatartani rendelte.

A fentiek vonatkozásában tehát az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdésének alkalmazásával megváltoztatta.

Egyebekben az elsőfokú ítélet további rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú ítélethirdetéstől a másodfokú határozat kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította a kiszabott szabadságvesztés tartamába, a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről, egyúttal az elsőfokú ítélet rendelkező részét a terhelt személyi igazolványa számának feltüntetésével kiegészítette.

Győr, 2016. szeptember 22. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk. .Vajda Edit sk.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2016. március 10. napján kelt 2.B.424/2015/16. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. szeptember 22. napján

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: